

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 659/2023
27.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог „Клинички центар Војводине“, са седиштем у Новом Саду, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3575/22 од 29.09.2022. године, у седници већа одржаној 27.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3575/22 од 29.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2265/21 од 16.05.2022. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиље је усвојен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи за период од 11.06.2018. године до 11.06.2021. године, исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 115.840,25 динара са законском затезном каматом од 27.01.2022. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату од доспелости сваког износа до дана вештачења 26.01.2022. године у износу од 22.790,79 динара и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишег одмора износ од 85.301,77 динара са законском затезном каматом почев од 27.01.2022. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату од доспелости сваког износа до дана вештачења 26.01.2022. године у износу од 16.211,30 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а ставом четвртим изреке, тужиља је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3575/22 од 29.09.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиље да јој тужени за период од 11.06.2018. године до 11.06.2021. године, исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 115.840,25 динара са

законском затезном каматом од 27.01.2022. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату од доспелости сваког износа до дана вештачења 26.01.2022. године у износу од 22.790,79 динара и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишег одмора износ од 85.301,77 динара са законском затезном каматом почев од 27.01.2022. године до коначне исплате и обрачунату законску затезну камату од доспелости сваког износа до дана вештачења 26.01.2022. године у износу од 16.211,30 динара, као и да јој накнади трошкове поступка са каматом, а обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 70.233,80 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 45.645,60 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20, 10/23-други закон), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је засновала радни однос код туженог, на радном месту ... са коефицијентом за обрачун плате 7,34. Тужени јој је обрачунавао и исплаћивао плату тако што је основицу, коју утврђује Влада Републике Србије, множио са коефицијентом радног места тужиље, након чега је целокупно обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивао са минималном зарадом и по потреби кориговао до износа минималне зараде. На обрачунским листама плате за тужиљу нису исказиване накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора као посебне ставке. Такође, Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у висини месечне накнаде, према обрачуну извршеном применом најповољнијих критеријума за туженог из важећих Посебних колективних уговорима у Републици Србији, који као и тужени зараду запослених исплаћује из буџета.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиље за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиљи, у спорном периоду, плата обрачунавана и исплаћена према уговореном коефицијенту у коме су садржане и накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом према најповољнијим критеријумима за туженог из важећих Посебних колективних уговора на територији Републике Србије, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају правилно је примењено материјално право, имајући у виду да је тужени јавна служба и да се у том случају на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, а у околностима када Посебни колективни уговори не садрже конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, нити их уопште прописује као право запослених.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиља није успела у ревизијском поступку због чега јој не припадају трошкови тог поступка, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**